

versllum

miquel bezares

tria de poemes
Palma de Mallorca, 2000
©miquel bezares i Ed. Moll

Randa

L'arbre s'ha obert –quan, pètal rera pètal
tu t'has despulat i– ,els ocells sols
es lliuren a la pluja –el teu cos
no és d'aigua però em mou (i em commou)–

,i el mar (la teva calma, sobretot,)
sobre mi tanca el cel, refà l'escorça
i arrela el meu desig en tu –a tu
:sempre cap a tu em du la nuesa–

quan de sobte un silenci espès
encén les fulles i les branques trèmules
,i es clou el miratge de les flors tèbies

(que sempre és breu) quan ja desperta
la nit –i tu– obre l'última flor
que encara els ulls no veien –mors en mi–

passió de l'Almunia

convé
recordar
el
mar

i la mà
que res
segua l'espina
.convé
recordar
les ones

i les fones
carícies desmesurades
.convé
recordar
l'arena

i la vena
inflada del teu coll
quan m'hi acostava per olorar-te
com
un gos

(recordar
com
)
al teu cos
m'acostava
a
passio
nadament
quan el vent
clavà

una ombrel
· la
de
mil
colors
en el ventre enorme d
'aquell
home adormit

i
un grumer
s
'afuà
a la meva retina

*els gira-
sols*

mentir t'
era tan fàcil, dolça primavera anti
cipada, tan
fàcil
!
:una pluja, l'
am
etller florit
i la vinagr
ella
-inesperadament closos.

la pau
sa
que el temps descrivia
allargassava la vida de les ones, encenia les branques
humides
i
desfermava els nusos
-vaig, també, veure't enllà dels camps
llaurats
:les barques s'allunyaven del
pont, el teu cos s'esfullava entre els meus dits
i tu
, inesperadament, silenciaves
els teus ulls
, i agra.

no

No
sé del
cert
el dany
que em pot fer
haver
vingut
a l'hora
as
senyal
ada a Tu,
mort

potser

mort
(no
t'esperaré:)
mira
els meus somnis atentament

potser
hi veuràs
créixer amb fermes arrels
el teu llarg cos que estreny amb les mans el meu cor

amor
(continuaré
cercant-te:)
vine
i
desperta'm
(mentre morin els fassers sota una pluja de foc)
que els carrers són
plens
d'amants i de fruitoses caigudes sobre els erms de mai
potser

nedador

a B.B., i.m.

criatures acostau
-vos
(per
q
uè no havíeu de fer
-ho
?)
al meu dia clar
.ei,tu,el del flabiol!especialmen
t tu,vine ací i llença tota la verdesca
,delCor i l'
ànim
,a
ls camps
de la vinagr
ella i la sang,de
la
incolora pau i la
cançó
sor
da:no sabrà el cos tant silenci com cal
,no sabrà el mot
tant
a
passió com la
que ha
rebut

.si
del vol sobre la runa tornes curull i
el crit qu
e esperaves d
mi
no ves

sa desig mira al cel:i neda en la prodigi
osa inconsistència de la llum

flora

eres un país
petit,p'ro eres el *meu*
país
.hi havia
(només) tres flors(només) en tu
a les quals haví
em donat
nom
la nit artificiosa i
primeren
ca(perdó,) que ens
disputà
rem la flama.la
primera(per
dó,de nou) flor
que Hom
rec
oneixia en el teu
jardí
(perdó,de bell,bell nou,volia dir:) en el teu ventre
,rebia i rebé el nom d
'acàcia
(deies els sons freg
ant amb la llengua un cel cada cop
més feixuc
que volia eclipsar
-te);era tal
el poder
del seu
traç
que la pell,el sol i l'hi
vern es confonien

espígol
era el nom de la seg
ona flor
(jo era un
arbre i els meus
llavis i els teus
llavis s'ompli
en dels sons,de les olors
i dels batecs
que el vent sac
sejava
sota els murmuris
porprats);era tal la cal
or de l'ar
rel que la carn,l'aigua
i el temps s'hi
confonien

lliri
dè
iem en un crit per a
nom
enar l'ú
ltima flor,recorda-ho.record
el
somrís(la beina i la daga),el somrís
que tot
ho confonia i Ens
convertia,un instant només(breu res
plendor de la flor i del goi
g)en
el més savi
dels nòmades
(i,potser
,en el més
van
itós)